

[Holstein.]

kontraherende Parter. Man valgte lige Halvvejen mellem de gældende Kurser og de 25 Kr., som var krævet fra Venstres Side for et Pund Sterling. Det havde ikke det fjerneste at gøre med en Drøftelse af erhvervsøkonomisk Tilpasning. Indrømmelsen blev givet fra socialdemokratisk Side for at undgaa en stor Lønkonflikt, som praktisk talt vilde have gjort hele Arbejderbefolkningen arbejdsløs. Men det vilde dog være absurd at hævde, at en saaledes tilvejebragt Kurs skal ligge fast, ligegyldigt hvad der sker, valutamæssigt og erhvervsøkonomisk, ude i Verden omkring os, saa jeg vil hævde, at den eneste rigtige Fortolkning — og det var ogsaa den, som Venstre i sin officielle Udtalelse gav Udtryk — er, at denne Kurs agtes fastholdt indtil videre, saa længe der ikke sker gennemgribende Ændringer i de erhvervsøkonomiske og finanspolitiske Forhold, som nødvendiggør, at man gaar til en Sænkning.

Axel Dam: Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, gjorde mig den Ære at benytte en Del af sin Tale til at kritisere, hvad jeg havde sagt, hvilket jeg takker ham for, især paa Baggrund af, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som ellers plejer at være saare loyal over for Modstandere, ikke værdigede mig noget Svar paa det Spørgsmaal, jeg havde stillet til ham som sit Partis Formand. Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen bebrejdede mig, at jeg havde Hænderne fulde af de andres Programmer, men tilsidesatte mit eget. Jeg gennemgik de forskellige Partiers Programmer med to Opgaver for Øje: dels at paavise de Modsigelser, der var inden for Programmet eller mellem Programmet og den praktiske Politik, som Partiet fører, dels at finde de Skæringspunkter, der kunde give Mulighed for samlet Gennemførelse af visse Reforme, som vi anser for rigtige. Hvad det første Punkt angaar, kunde jeg ikke godt tage mit eget Program med, da der ikke findes nogen Modsigelse, og hvad det andet angaar, var det netop ud fra, hvad vi anser for den rigtige Politik, at jeg opsøgte tilsvarende Punkter i de andre Programmer, og for saa vidt var altsaa vort eget Program hele Tiden indirekte med. Yderligere nævnte jeg til Slutning, hvad det var, vi talte for ude i Befolkningen, hvor vore Ord finder langt større Genklang end her i denne Sal. Jeg finder det ganske naturligt, at vi her i Salen henvender os til Partierne med Opfordring til at gennemføre

det i deres Politik, som vi kan slutte os til og anser for rigtigt.

Saa er det blevet bebrejdet os, at vi ikke har gjort noget for at afhjælpe Krisen, vort store Forslag om Overgang til Grundskyld kunde ikke kaldes et Kriseforslag. Jo, det kan det, saa meget des mere som det ikke blot vilde virke ind paa den øjeblikkelige Krise, men ogsaa afværge tilsvarende Kriser i Fremtiden. Alle maa jo erkende, naar man ser tilbage paa Aaret 1903, at hvis man dengang, i Stedet for at føre en klassebestemt Agrarpolitik, havde gennemført vore Principper, saa havde man netop haft den konjunkturbestemte Afgift, der gaar op og ned, i Form af Grundskylden, i Stedet for at man nu her forsøger at lappe paa Tingene. Desuden har vi stemt imod alle Varefordryelseslove og Toldlove, der har været fremsat, og som efter vor Mening mere tjener til at øge Krisen end til at afbøde den.

Naar det altsaa siges, at vi kommer med tomme Hænder, saa vil jeg svare, at vi foretrækker selv dette at komme med tomme Hænder fremfor at komme med Hænderne fulde af Tyvekoster, hvis jeg maa bruge det Udtryk. Vi bruger jo undertiden stærke Udtryk, og nu for nylig skal der være faldet en Udtalelse af en Lægeovre i Nexø, i hvilken Anledning det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen har henstillet til det høje Præsidium at rejse Sagsanlæg. Desværre er det høje Præsidium vist for klogt til at følge denne naive Henstilling, hvis Efterfølgelse jo kun vilde berede os en stor Tjeneste. Lad os kun faa fastslaaet over for Domstolene, hvad man her i dette Land har Lov til at sige, og hvad ikke. Den Tanke, som den paagældende Læge vilde udtrykke, har vi mange Gange udtrykt offentligt, men maaske ikke i en saa kejtet Form. Tanken er ganske uangribelig, naar man siger, at hvis Lovgiverne eller andre i det private Liv handlede efter de Regler, hvorefter der lovgives, nemlig ved at tage fra nogle og give til andre, saa vilde de komme i Tugthuset. Dette er en uimodsigelig Sandhed. Nu er denne Læge tilfældigvis kommet til at vende om paa det og sige, at de nuværende Lovgiverne vilde sidde i Tugthuset, hvis der gjaldt samme Straffelov, samme Moralregler for offentlige Handlinger som for private. Dette er naturligvis ikke rigtigt, for hvis der virkelig gjaldt disse Regler for Lovgiverne, saa vilde Lovgiverne slet ikke gøre sig skyldige i en Lovgivning, der vilde bringe dem hen paa et saadant kedeligt Sted. Men jeg antager